

Kort om misjon

Zaire

I årene 1975 og 1976 var alle kirkelige skoler i Zaire overtatt av staten. Dette var et ledd i den marxistiske politikk som Zaire har gått inn for. Fra 1977 har igjen kirkene i Zaire, den romersk-katolske kirke og den store enhetskirken Kristi kirke i Zaire, på ny fått anledning til å drive skolevirksomhet. Overhodet for Kristi kirke i Zaire, pastor T. Bokeleale hevder at tilbakeføringen av skoler til kirkene ikke har økonomiske årsaker, men at den skyldes en markant nedgang i utdannelseinstitusjonenes moral og disiplin. Kirkene går nå inn for å utdanne nytt lærerpersonell.

Kvinnelige prester

Pave Paul VI skrev den 30. nov. 1975 til erkebiskopen av Canterbury, Dr. Donald Coggan at anglikansk ordinasjon av kvinner fører med seg alvorlige vanskeligheter for økumenisk dialog og kristen enhet. Paven hevdet at «det er grunnleggende årsaker til at man ikke bør tillate ordinasjon av kvinner til presteembetet.» Saken fikk ny aktualitet da en kvinne ble ordinert i den anglikanske kirke i Indianapolis i år. Redaktøren av *L' Osservatore Romano* har hevdet at

den anglikanske kirkes ordinasjon av kvinnelige prester har skapt store økumeniske vanskeligheter. — Imidlertid har også de anglikanske biskopene i Japan gått inn for å ordinere kvinnelige prester.

Misjonsinstituttet ved Saint Paul University, Ottawa, Canada

Det katolske St. Paul Universitetet i Ottawa ble opprettet i 1849 og omfatter idag et teologisk, et filosofisk og et kirkeretts-fakultet foruten tre institutter, nemlig for pastoralteologi, misjonsstudier og for sosial kommunikasjon. Instituttet for misjonsstudier ble opprettet i 1948, og tilbyr et stort antall kurser for vordende misjonærer og for misjonærer som vil supplere sin utdannelse. Man kan ta sikte på en magistergrad i misjonsteologi (Master of Arts degree in Missiology) eller til den noe mindre krevende diplom eksamen i universitetsstudier i misjonsteologi. Ikke mindre enn tretten professorer og lektorer er knyttet til misjonsinstituttet, som dessuten samarbeider med lærerne ved det teologiske fakultet. Det finnes noen og tyve kursemner ved instituttet bl. a. i misjonshistorie, misjonsteologi, misjonsaspektet i Bibelen, misjon og enhet, misjon og

det religiøse liv foruten en lang rekke emner fra sosialantropologi og om ikke-kristne religioner. Universitetsbiblioteket med sine 190.000 bind og 900 tidsskrifter er helt siktet inn på filosofi, teologi og kirkerett, og en stor del av biblioteket angår misjonen.

Boken for Verden

heter Det Norske Bibelselskaps årsberetning for 1976. Det fremgår av denne at 335 millioner bibler og bibeldeler ble distribuert av bibelselskapene verden over bare i løpet av 1976. Det er en økning på over 31,5 millioner i forhold til fjoråret. Asia står for den største økningen, tett fulgt av Nord- og Sør-Amerika. I Afrika og Europa er det en viss tilbakegang. Det er særlig salget av bibeldeler, eller «nye lesere»-hefter, som har økt.

Tross utbredt analfabetisme i Afrika er det på dette kontinent spredt flere bibler og bibeldeler her enn i Europa i 1976.

Bibelmisjonens arbeid har gått videre i samme spor som før i 1976. Bl. a. kom det inn til dette arbeid kr. 137.000,- fra Kvinnenes Internasjonale Bønnedag.

I enkelte afrikanske land har man vanskeligheter med bibelspredning. I Mocambique er dørene stengt både for import og produksjon av bibler, mens bibelspredningen i Etiopia er større enn noen sinne.

Også i 1976 ble Bibelen eller deler av den utgitt på «nye» sprog. Mer utførlige opplysninger finnes i Bulletin United Bible Societies, World Annual Report 1976 (Stuttgart 1977).

Evangelisk helsesenter i Kinshasa

Kimbanu kirken har i 1977 åpnet et helsesenter i utkanten av Zaire's hovedstad Kinshasa. Et sykehus med 500 senger er under oppbygging etter Verdens helseorganisasjons (W. H. O.) standard. Det legges stor vekt på forebyggende helsearbeid for barn og helseopplysning for husmødre. Den evangeliske kirken som ble grunnlagt av Simon Kimbanu har som kjent hele tiden praktisert helbredelse ved bønn, men kan altså selv organisere en storstilt medisinsk virksomhet.

Afrikanske kirker er økumeniske

I *Nairobi*, Kenyas hovedstad har den katolske biskopkonferanse og Kenyas nasjonale (protestantiske) kirkeråd gått sammen om å bygge et *økumenisk senter* ved Universitetet i Nairobi. Det er reist et hus på seks etasjer med 24 enkelthybler og like mange familihybler, møterom, bibliotek, «meditasjonsrom», auditorium med 550 sitteplasser osv. Studentprester fra forskjellige konfesjoner deltar i virksomheten.

I *Angola* har følgende samfunn dannet «Angolan Council of Evangelical Churches»: Rådet for evangeliske kirker i Sentral-Angola, Luanda's kristne evangeliske kirke, Angolas evangeliske kirke, Den evangeliske baptistkirke i Angola, Nord-Angolas evangeliske kirke, Den forente metodistkirke, Angolas evangeliske pinsemisjon og Kimbanu kirken. De fleste kristne i Angola er katolikker, men disse er ikke med i dette rådet.

N. E. B.-H.

turgisk og kateketisk litteratur, kirkelige informasjonsorgan og biskopelige beretninger osv. I enkelte deler av dette verket trer disse indrekirkelige trekk noe tilbake. Men det indrekirkelige aspekt, ikke minst i den relativt brede behandling av angloamerikansk kirkeliv, er på ingen måte uteglemt.

Man må ha brukt en lærebok en tid før man kan felle en endelig dom om den. Først ved bruk oppdager man for alvor en håndboks fortrinn og svake sider. Denne omtale må således få en noe foreløpig karakter. Jeg vil også helt avstå fra å foreslå konkrete rettelser og tilføyelser. Men de prinsipper som verket følger, kan jeg uttale meg om og glede meg over. I tillegg til at kirkehistorien er forstått i sin sosiologiske og historisk-politiske kontekst har C./G. her utvidet perspektivet *globalt*. Det er en slik håndbok i kirkehistorie som vi i årevis har ønsket oss. Forf. har gjort alvor av at kirken er *en* og har ikke latt seg snevre inn i en provinsiell tenkning, verken geografisk eller konfesjonelt. Kirkens verdensmisjon er også inkludert på en meget fortjenstfull måte.

Å skrive kirkehistorie på den inklusive måte som C./G. har gjort, er uhyre krevende. Her kan jeg bare gratulere med resultatet og uttale håpet om at så vel prester i tjeneste som vordende prester skaffer seg disse tre bind og studerer dem. Som pensumbøker i snever forstand blir bøkene for store. Men studenter og prester bør innse at en bred fremstilling er langt bedre egnet til å formidle forståelse og innsikt enn et kortfattet grunnriss. I C./G.'s verk kan man i en sum få del i den kristne kirkes snart to tusen år lan-

ge erfaring. Og ved å kjenne den kan man selv anvende den med modnet dømmekraft.

Nils E. Bloch-Hoell

Kirken i Det nye testamente. Av Olav Skjveland. Andaktsbokselskapet, Oslo 1976, 197 s.

Det avtvinger stor respekt at forf. av denne nytestamentlige studie har kunnet gjennomføre et så solid arbeid med bare et års studiepermisjon. En slik prestasjon hadde selvsagt vært umulig om ikke forf. på forhånd hadde vært vel teologisk skolert med særlig innsikt i kirketankeproblemet i Det nye testamente.

NOTM kan ikke gå inn på den egentlige nytestamentlige problematikk, eksegetisk og bibelteologisk slik de mer almenteologiske fagtidsskrifter bør gjøre. Her vil vi bare med takk kvittere for boken og uttale vår glede over denne meget nyttige og ajourførte presentasjon. Disposisjonen er enkel og instruktiv, og ganske sterkt knyttet til de enkelte begreper med relevans til NT's kirketanke. Det er gledelig at misjonsaspektet ikke er glemt, (se f. eks. s. 41, 63, 80ff (svært indirekte) og 107). Jeg tror nok at en litt annen måte å spørre på ville ha kunnet avdekke flere sider ved NT's misjonerende kirke-tenkning, og jeg er sikker på at tanken om kirkens enhet i NT kunne ha vært ofret mer oppmerksomhet. Jfr. Stig Hanson, *The Unity of the Church in the New Testament*, som forf. kjenner. I den fylldige litteraturliste savner man Emil Brunners Kirkens misforståelse. Men boken er god likevel, den.

Nils E. Bloch-Hoell